

•••

Кажуть, люди приходять у світ, щоб набутися разом...
Ці слова виринають в мені щохвилини не поряд.
Шторм розлуки тестує на міцність старі опори —
Біля твого багаття хронічно не вдосталь часу...

Зберігаю тебе у собі, мов світлини, файли,
Відкриваю їх — зігриваюсь об них щоразу.
Якщо люди приходять у світ, щоб набутись разом —
Моє серце твою присутність собі обрало.

Пам'ятати тебе у дрібницях, в найменших зморшках,
Уявляти тебе суцільно, мов голограму —
Залишати тебе собі: сновидінням, храмом,
У яких із тобою побути іще, подовше.

•••

Кажуть, люди приходять у світ, щоб набутись разом...

•••

Схоже, люди приходять у світ, щоб разом хоч трошки...

12.04.2024

Любов. Така примхлива й вибіркова,
Невідворотна — здатись і прийняти...
Її тугі, наповнені зернята
Лягли углиб — у чорний ґрунт квітковий.

Пускають корені униз, в підземні води,
Пускають пагони — тендітні, обережні.
Зажив парник в старій оранжереї
(Розквітне вірш, щоб ти собі вподобав).

І я дивлюсь, дивуючись, на все це,
Розгублена, захоплена процесом:
Мов дикий плющ влітається у серце, —
Любов,
Така непрохана,
Несеться.

14.05.2024

Найменший перетин з тобою — як другий подих,
Як ще один поверх у архітектурі звичного.
Здається, на світі немає такого відчаю,
З якого би ти обіймами не виводив —

Розведеними в слова, голоси і дотики,
Дарованими мені оберегом, рунами...
Усе, чим ще вчора смертельно була отруєна,
Сьогодні твоїми долане антидотами...

02.06.2024

...

Щось є у тобі від щастя і від весни,
Від першого теплого дня, від надії жити —
Святкове, утім буденне, немовби вшите
у справжність твою, з якої не відвести

Очей, і не відступити, не відпустити.
Вбираю тебе, мов кіт, що заснув на сонці.
Вдивляюсь у тебе, вплітаю собі назовсім,
Вкладаю в скарбницю серця коштовні миті.

Іду в цю весну щасливу, у теплі дні —
Нестиму скарби, якими тобі завдячую:
Відчутись такою, як ти мене зміг побачити...
Цей погляд тепер засіяно у мені.

31.03.2024

•••

О, Прометею, сину титана і німфи,
Скільки в тобі вогню і скільки відваги!
Полум'я щедре, яке ти даруєш іншим,
Хай тебе теж гартує, але не плавить.

Хай тобі буде тепло у цьому світі
Позаолімповім, хай тобі буде ніжно.
Щойно життя нещадно почне місити,
Хай залишається те, що ніхто не знищить.

Та якщо морок і холод тебе здолають,
Раптом тобі забракне тепла свого,
Знай, що допоки житиму — обіцяю:
Я берегтиму дарований твій вогонь.

05.05.2024